

ning at leje ud. Jeg mener altsaa, at det er heldigt at gaa den Vej, som Lovforslaget foreslaar, at ophæve Privilegierne. Naar man altsaa er enig om, at der trænges til, at der gøres noget for at forbedre Forholdene, tror jeg lige overfor det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Goos), som nu satte sig, mere end han paa den frie Konkurrences Virkning. Jeg tror, at det i Længden skal vise sig, at den er gunstig, og at ogsaa Folks sunde Sans vil hjælpe til, om jeg saa maa sige, at øve nogen Censur.

Det ærede Medlem talte, saa vidt jeg forstod ham, om, hvor mange der vilde gaa i Stykker under den frie Konkurrence, og om kunstneriske Tilbøjeligheder, som maa-ske vilde have svært ved at klare sig under den frie Konkurrence. Jeg tør gaa den modsatte Vej og sige: Mon ikke netop mange ere gaaede i Stykker, fordi Forholdene hidtil have været saa bundne? Mon ikke netop mange ere gaaede i Stykker, fordi der ikke har været Plads for de kunstneriske Evner, der mulig have været, da de, fordi der kun har været nogle ganske enkelte Teatre, ikke have kunnet finde den Lejlighed til at udvikle deres Evner, som de mulig ellers kunde have haft.

Naar det ærede 6te Medlem for 6te Kreds (Pagh) nævnede som noget afskrækkende, at der vilde komme Teaterdirektører i Antal som Paddehatte, ja, saa kan det jo være muligt, men saa tror jeg ogsaa, at de ville faa Paddehattenes korte Levetid. Lad dem kun komme. Kunne de ikke klare sig, maa de forsvinde, saaledes er det under den frie Konkurrence. Vilde de Folk ofre deres Penge, maa de enten ved Dygtighed og Kraft føre deres Opgave igennem, eller ogsaa maa de gaa deres Vej. De maa altsaa risikere, hvad de have at vove derpaa. Jeg ved i og for sig ikke, hvad nogen Teaterdirektør mere eller mindre skulde kunne gøre. Jeg kan ikke skønne, at der derved skulde kunne gøres Fortræd.

Jeg tror altsaa, at dette Lovforslag vil kunne komme til at virke ganske godt, naar der i Forslaget foretages en og anden Ændring, og deri er jeg ganske enig med det ærede kongevalgte Medlem (Goos), der talte, at det kan ikke være Meningen — for at bruge det ærede Medlems eget Udtryk — først at træde til, naar Forbrydelsen er begaaet. Jeg vil antage, at den højtærede Justitsminister ogsaa vil kunne slutte sig til den Tanke, at Forbrydelsen kan forhindres, og jeg vilde finde det rimeligt, at Politivrigheden skal kunne ned-

lægge Forbud, inden Stykket var opført, og at Politiet skal have Ret til i saa god Tid at faa Lejlighed til at gøre sig bekendt med den Præstation, man agter at fremvise, at det, hvis det skønner det, kan nedlægge Forbud i rette Tid, saa at man derved undgaar de Forviklinger og Ubehageligheder, der selvfølgelig baade indadtil og udadtil kunne være knyttede til eller følge af uheldige sceniske Præstationer.

I § 3 staar, at vedkommende, som agter at foretage offentlig Opførelse af Skuespil, skal føre Bøger. Det finder jeg er en ganske overordentlig heldig Bestemmelse, thi det har vistnok mange, der have blot lidt Kendskab til de Forhold, set, at under de — hvad skal jeg sige — Teaterkrak, som jo have hørt om ikke til Dagens, saa dog til Sæsonernes Orden, har der været handlet om Summer, der ere mange Gange betydeligere end dem, som mindre næringsdrivende have haft at gøre med. Naar man forpligter disse Folk til at føre nøjagtig Fortegnelse over deres Kreditorer og Ejendele og har set, hvorledes der under disse Teaterkrak mangler enhver Oplysning om de sande Forhold, alene af den Grund, at de hidtil ikke have haft nogen Forpligtelse til at føre Bøger og til for rette vedkommende at gøre Rede for, hvad Pengene ere gaaede til, og hvorledes de ere komne i den miserable Situation, som har medført det paagældende Krak, saa maa denne Bestemmelse om, at de skulde føre Bøger, siges at være overmaade heldig.

I § 4 siges det, at ingen maa samtidig i samme Kommune drive mere end eet Teater. Ja, det er vistnok meget rigtigt; men som Bestemmelsen staar der, kan den ganske overordentlig let omgaaes; man kan jo gennem Aktieselskabs-Ordningen omgaa den paa den letteste Maade. Hvis det altsaa er Meningen, hvad der vel nok har noget paa sig, at foretage en Indskrænkning paa dette Punkt, henleder jeg Opmærksomheden paa, at der vistnok bør ske nogen Forandring i denne Paragraf.

Den Paragraf, jeg er mest bange for, er § 9, fordi det forekommer mig, at dette, at drage Grænsen imellem Skuespil og andre Kunstydelser, efter at man har sagt, at Skuespil ere dramatiske Arbejder, hvad enten de fremføres ved Tale, Sang eller Mimik, vistnok bliver overordentlig vanskeligt. Nu siges det i Bemærkningerne til Lovforslaget, at det neppe er muligt at formulere en paa een Gang klar og formaalstjenlig Regel om Afgrænsningen mellem Skuespil og andre Forestillinger,